

Les llàgrimes perdudes

Perla

El segle passat a Catalunya la gent habitaven en masies. I tots vivien del que conreaven als camps i dels seus ramats. Les masies eren totes de pedra per evitar el fred de l'hivern i la calor de l'estiu. A la part de baix hi dormia el bestiar i de dies ajudaven als amos a conrear la terra per poder-hi plantar les llavors i així tenir menjar la resta de l'any. Davant la casa solia haber-hi un hort per conviure el dia a dia. Les famílies convivia totes juntes des de l'avi fins al besnét. A casa tots ajudaven, els homes s'encarregaven de llaurar les terres, les dones de cuidar l'hort i feinejar. La petita de la casa tenia un do pels animals. Des del primer dia del seu naixement els pares ja se'n van adonar; els ocells no paraven de cantar i els gats de miolar. A mesura que creixia sempre estava envoltada del bestiar, els adorava, els feia jugar, els parlava, els cantava, els raspallava i els estimava. Els seus pares veient aquell sentiment pels animals van decidir de regalar-li un cavall recent nascut que tindria a l'estable. Davant la casa hi havia un petit estany que sempre estava ple a causa d'un corrent soterràni que provenien de les muntanyes del Canigó i on els animals feien servir d'abeurador. La petita de seguida va "encarinyar-se" amb el seu cavallet blanc que li va posar el nom de Manol. Estava molt contenta i cada dia el portava a passejar i el muntava pels meravellosos entorns que envoltaven aquella màgica masia plena d'alegria i joia.

La petita anava creixent i cada dia es mostrava més orgullosa i feliç del seu valent Manol que la portava a descobrir llocs magnífics.

El temps passava i la sequetat es va apoderar d'aquell magnífic lloc. Els pares es queixaven que no avançava la collita, els camps abans verds i productius ara s'havien tornat àrids i sense vida.

L'estany semblava buidar-se cada cop més i els animals ja no podien sobreviure sense aquets recursos. En veure aquella desgracia que la naturalesa havia permès la petita va decidir de vendre el seu magnífic cavall Manol a una altra masia amb més recursos i sense escassetat.

Després d'haver-se de despendre del seu gran amic d'infantesa la petita es va tornar molt trista i empesa d'una gran desolació va començar a plorar i plorar no podent parar les llàgrimes que li sortien en forma de cascada de dins del seu cor. Cada matí baixava i s'asseia vora l'estany on no podia amagar les seves llàgrimes que cada cop es feien més espesses i li corrien galta avall fins fondres amb l'aigua de l'estany.

Tant va plorar pel seu cavall que va emplenar l'estany fins a desbordar-lo i a poc a poc es va anar creant un rierol que es va anar fent més gran fins a convertir-se en riu. La petita li va posar el nom de Manol recordant el seu amic.

Avui dia ,encara, si ens endinsem cap a Manol podem sentir el plor de la petita perdent les seves llàgrimes.